

deler Kaar med Arbejderne paa en Fabrik. Han vil iagttage og give en *ufarvet, ædruelig* Skildring af de faktiske Forhold til Overvejelse, og det synes os, at Opgaven er løst tilfredsstillende, som den er taget op med Alvor.

Bogen behandler altsaa — men paa en ny Maade — Dagens brændende Spørgsmaal og kan derfor gøre Krav paa Opmærksomhed. Oversættelsen er gennemgaaende god, hvorfor vi anbefaler den til Læsere og Læserinder, der ønsker paa første Haand at sætte sig lidt ind i det store Arbejderspørgsmaal.

Sygepleje i Hjemmene.

Det hændte sig en Morgenstund, at en Dame, en god Bekendt af mig, kom op til mig og spurgte, om jeg ikke kunde have Lyst til at være Tilhører eller mulig Deltager i et Kursus for »Sygepleje i Hjemmene«. Selv deltog hun i dette og fandt, det var saa udmærket, at det i vide Kredse burde bekendtgøres, saa ret mange kunde faa Del i denne Velsignelse, som hun kaldte det.

Jeg efterkom hendes Opfordring, og jeg saa, at hendes Begejstring var ikke uden Grund.

Først maa jeg fremkomme med den Bemærkning, at egenlig ingen, hvor flink man end tror sig selv at være, forstaar syges Pleje. Det er noget, som maa læres. De, der har Anlæg derfor, lærer det let og hurtigt, andre kan kun langsomt tilegne sig denne Færdighed, og nogle faar den aldrig i Livet.

Men finere, smukkere, lettere forstaaelig Undervisning end den, der ydes i dette Kursus, som forestaas af Fru Leth, en forhenværende, mangeaarig Pejmoder paa Kommune-hospitalet, kan ikke godt tænkes; man har hele Tiden Fornemmelsen af, at hun har stor Kærlighed til dette Kald, og at det er en Livssag for hende at faa ogsaa andre til at interessere sig for det.

Et Kursus, som for Københavnernes Vedkommende gives i to Dobbelttimer om Ugen, for Landboernes derimod i to Timer hver Dag, for at det ikke skal strække sig langt over en Uge, omfatter aldrig mere end fire Personer. Der begyndes med Theori, som Eleverne saa maa notere sig. Derpaa kommer det praktiske: Hvorledes et Sygeværrelse skal indrettes, hvorledes Sengen skal staa, og hvorledes den